

Προσκύνημα στο Νότιο άκρο του Ελληνισμού

του Παναγιώτη Α. Καράμπελα

Υποψηφίου Βουλευτή ΛΑ.Ο.Σ. Α' Θεσσαλονίκης
Επιτίμου προέδρου ΝΕ.Ο.Σ.
Μέλους της Κ.Ε. ΛΑ.Ο.Σ.

25-8-09

Ρωτάς, λοιπόν τι έγινε, φίλε μου... Πότε; Που;

Αύγουστος 1996, Κύπρος. Παραλίμνι. Τόπος μιας ακόμα συγκέντρωσης νέων Ελλήνων Πατριωτών της Κύπρου. Πάθος, ενθουσιασμός, οργή για το άδικο, προβληματισμός μα και ελπίδα. Ενωμένοι μα και ενθαρρυμένοι από την παρουσία ανθρώπων από όλη την Ευρώπη. Μοτοσυκλετιστές που με τον δικό τους τρόπο, σε δύο τροχούς ένωσαν όλο το κόσμο στον ίδιο ρυθμό που σαν αυτόν του βρυχηθμού της μηχανής τους φωνάζει: "ΟΧΙ ΑΛΛΟ"!

Τα αίματα ανάβουν και μέσα στον αντάρα, η οργή γίνεται ορμή! Τα σώματα περνάνε τα συρματοπλέγματα και τα πνεύματα φτάνουν μέχρι τον Πενταδάκτυλο και πιο μακριά. Μα εκπλήσσεσαι συναγωνιστή; Δεν το περίμενες, μήπως; Οι Τουρκοκύπριοι έδειξαν απλά αυτό που κάποιιοι θέλουν να μην θυμόμαστε: το ποιοι είναι! Έτσι έφυγε, φίλε μου, ο *Τάσος Ισαάκ*. Θυσία στη μνήμη... Μα η επανάληψη είναι η μητέρα της μαθήσεως. Μας έδειξαν το ποιοι είναι δύο φορές οι Τούρκοι. Για τους δύσπιστους. Ο *Σολωμός Σολωμού* πήγε να βρει τον ξάδερφό του, τον Τάσο...

Αύγουστος 2009, Κύπρος. Παραλίμνι. "Οι μοτοσυκλετιστές δεν ξεχνούν". Αυτό αντηχούσε στην ατμόσφαιρα. Με μπλουζάκια, με τραγούδια, με σημαίες μα και με σεβάσμια σιωπή. Οι αριθμοί, φίλε μου; Εκατοντάδες... Μα έχει, όμως, σημασία; Πότε λογαριάσαμε τα νούμερα οι Έλληνες;

Ναι, εκεί βρεθήκαμε κι εμείς. Εκπρόσωποι-προσκυνητές από την μάνα Ελλάδα. Στο ρόλο που ντρέπονται και φοβούνται οι επίσημοι του Ελληνικού κρατιδίου να ενσαρκώσουν! Ελάχιστος φόρος τιμής ένα απλό στεφάνι στα μνήματα των νεομαρτύρων: "Νεολαία ΛΑ.Ο.Σ. - Η Ελλάδα σας Τιμά". Και εκείνη τη στιγμή μια αλήθεια έπρεπε να ακουστεί, ένα μόνο σύνθημα: "Ελλάς-Κύπρος-Ένωσις!" Όσοι έπρεπε να ακούσουν, άκουσαν!

Μας περιμένει...

Έχεις νοιώσει την πρόκληση, την προσβολή, τη λύπη και την απόγνωση ταυτόχρονα σε μια στιγμή, συναγωνιστή; Οδόφραγμα Αμμοχώστου. Η επόμενη στάση. Τα τουρκικά φυλάκια με τις σημαίες ευδιάκριτα. Οι κυανόκρανοι αμήχανοι. Πως συνηθίζεται το να κρατάς ξεριζωμένους μακριά από τα σπίτια τους; Και η Αμμόχωστος από μακριά, έρημη και μοναχή, σιωπηλά ψιθύριζε στις ψυχές μας: "Εδώ είμαι... Δεν θα 'ρθείτε;;;" - Όχι σήμερα, μα θα 'ρθούμε!

«Πως να ζήσουμε εμείς μ' αυτούς...»

Τι τιμή, όμως, συναγωνιστή! Τι τιμή να έχεις γεννήσει ήρωα... Μα και τι πόνος! Γλυκαίνει η αγάπη του λαού το μαρτύριο του πένθους. Γλυκαίνει η καλή κουβέντα. Το σπίτι της οικογένειας του Ισαάκ απλό, απέριττο. Η φιλοξενία απλόχερη και ειλικρινής. Ελληνική! Τι τιμή και για εμάς, φίλε. Ο πατέρας του ήρωα μας άνοιξε την καρδιά του. Και πριν φύγουμε, από μέσα του βγήκε η ανάγκη να το περιγράψει: "Να", δείχνει ξαφνικά στις φωτογραφίες, "έτσι σκοτώσανε το γιο μου." Περιγραφή απάνθρωπων πράξεων, λεπτομέρειες τραγικές για έναν πατέρα, ψύχραιμα ειπωμένες. Μίσος; Οργή; Όχι, αδερφέ... Ούτε ίχνος! Ταπεινότητα, θάρρος, ελεύθερο πνεύμα, αλλά όχι μίσος! Και η φωνή δεν έσπασε ούτε μια στιγμή!

«Λες και το 'ξερε...»

Την επομένη και η ώρα και ο τόπος είχαν κανονιστεί. Θα πηγαίναμε να δούμε κάπου στα βουνά της Κύπρου τον πατέρα του Σολωμού, Σπύρο. Πηγαίνοντας σε δύσβατα μονοπάτια καταλάβαμε γιατί δεν νικήθηκε ποτέ η ΕΟΚΑ από τους Άγγλους. Φιλόξενο νησί γι αγωνιστές!...

Το ίδιο πικρό χαμόγελο και η ίδια Ελληνική φιλοξενία πάλι. Ευκαιρία για κουβέντα. Ζιβανία και εξιστόρηση. Λεπτομέρειες για τον Σολωμό και πίκρα για το Ελλαδικό κράτος. Προβληματισμός για το παρόν της νήσου, μα και για το μέλλον τέτοιοι που το διοικούν. Ανησυχία για τα Σκόπια, την Βόρειο Ήπειρο, για οτιδήποτε Ελληνικό. Και ο άνθρωπος που μας έφερε ως εκεί και έκατσε για να μας πάει πίσω, άκουγε πράγματα που δεν του είχε πει ποτέ κανείς, κι ας είναι στην ηλικία του κυρίου Σπύρου... Ιστορίες που δεν διδάσκονται πουθενά - κρυφό σχολείο ξανά, καθώς έπεφτε το σκοτάδι. Περισυλλογή. Κι εδώ η ίδια νηφαλιότητα, ξεκάθαρη η σκέψη, χωρίς δισταγμό: "Όχι βία παιδιά, ποτέ! Χάνεις το δίκιο σου!" Κι εδώ το μίσος δεν είχε βρει χώρο να φωλιάσει...

Έπρεπε, όμως, να φύγουμε, ήταν αργά.

«Κρατάμε ακόμα μυστικά...»

Στο σπίτι των παλαιών συμφοιτητών και φίλων που μας αγκάλιασαν και μας βοήθησαν σε ότι χρειαστήκαμε, μας είχανε τραπέζι. Δεμένη οικογένεια αλλά και τιμημένη, με βαριά παράδοση και χρέος να συνεχίσει. Ο παππούς γλυκύτατος μα και σεβάσμιος, το νιώθεις όταν μιλάει σοβαρά. *Σάββας Μισός*, αγωνιστής και στέλεχος της ΕΟΚΑ. Τους είχε γνωρίσει όλους: τον Αρχηγό Δηγενή, τον Γρηγόρη Αυξεντίου αλλά και όλους εκείνους τους λίγοτερο γνωστούς ή και ανώνυμους, τη μνήμη των οποίων αρνείται να θάψει για κανενός "συμφιλιωτή" τη χάρη!

Ευτυχισμένο σπιτικό και τα παιδιά της οικογένειας αν και μικρά, τα ήξεραν όλα! Ο σπόρος είναι ασφαλής. "Δεν τελειώνουν με τους Έλληνες έτσι εύκολα", σκεφτόμαστε... Και ήξεραν για τα βασανιστήρια που έκαναν οι Άγγλοι στον παππού τους επί 8 μήνες. Μα δεν έσπασε, δεν του πήρανε κουβέντα! Πως δεν τον αναγνώρισε ο αδερφός του αν και στεκόταν μπροστά του στο επισκεπτήριο, έτσι που τον είχαν σακατέψει. Αλλά και για τις προδοσίες των "προοδευτικών", όπως ο περίφημος

'Κεραυνός', που κατόπιν έφυγαν μαζί με τους Άγγλους και ζουν ζωή χαρισάμενη εκεί, ακόμα και σήμερα στο Πρόγραμμα Προστασίας Μαρτύρων-προδοτών!

Και ο στόχος; Πάντα το ίδιο ξεκάθαρος: "Εμείς πολεμήσαμε δια την ένωση, αυτός ήταν ο στόχος μας!" κουβέντες απαγορευμένες στην Ελλάδα από την ιδεολογική αστυνομία... Και σε κάθε πρόταση Ελλάδα, Ελληνισμός, το όνειρο - η Ένωσις. Μα, φυσικό είναι, συναγωνιστή, ότι μας τα κρύβουν. Μας κρύβουν αυτήν την Ελλάδα που υπάρχει εκεί. Μας την κρύβουν, φίλε μου, για να μη μάθουμε. Φοβούνται μήπως η Ελλάδα της καρδιάς των Κυπρίων αδερφών μας, ξυπνήσει την Ελλάδα και στην δική μας καρδιά, εδώ στην μάνα πατρίδα, και πάμε να κάνουμε το αυτονόητο χρέος μας!

Η σκυτάλη...

Μας πήγαν οι φίλοι σε μέρη θυσίας που σε κανένα βιβλίο Ιστορίας δεν χωράνε κατά την γνώμη κάποιων. Έχουν δίκιο! Το χαρτί δεν τα σηκώνει, πρέπει να τα δεις!... Και πρέπει να ακούσεις τον κυρ-Σάββα να σου τα διηγείται μπροστά στα αγάλματα των συντρόφων του στον ηρωικό αχυρώνα στο Λιοπέτρι: "Μια μέρα πριν τους εγκλωβίσουν εδώ και τους σκοτώσουν, ήμασταν μαζί. Τελευταία στιγμή, πήρα εντολή να πάω αλλού..." Κοιτάει σιωπηλά τους συναγωνιστές του, που για εμάς είναι σιδερένια αγάλματα και μυθικές φιγούρες, μα γι αυτόν, είναι οι συναγωνιστές του που γνώριζε με σάρκα και οστά... Ανάβει ένα τσιγάρο ήρεμος, σιωπηλός. Το χρέος του το έκανε τόσα χρόνια στα βουνά απ' τα 18 του. Εμείς;...

Ρωτάς, λοιπόν τι έγινε, συναγωνιστή; Πάθος, έγινε, ορμή και όρεξη γι αγώνες! Φωλιασμένες σκέψεις και ελπίδες. Αναβάπτιση ψυχής. Τώρα ξέρουμε το πως!...

Μα τι σε απασχολεί, αδερφέ; Που πήγαν όλοι αυτοί; Που είναι ο Σολωμός; Με τον ξάδερφό του τον Τάσο είναι. Και με τον Αυξεντίου και με τον Λεωνίδα. Τον Κάρυο, τον Καραολή και τον Διάκο. Στο μυθικό μέρος -που μόνο μύθος δεν είναι- όπου όλοι οι Ήρωες ενώνονται και αγγίζουν την αθανασία: στα Ηλύσια Πεδία - τις καρδιές μας!

<http://enallaktiki-proseggisi.blogspot.com/2009/09/blog-post.html>